

симальному врахуванню індивідуальних психологічних особливостей, здібностей, рівня підготованості студентів.

Також тренінг передбачає елементи самоорганізації студентів, а саме їхню участь у процесі розподілу ролей та оцінюванні роботи учасників тренінгу, що служить додатковим мотивуючим стимулом.

Вибір завдань тренінгу має відбуватися із врахуванням індивідуальних і групових особливостей студентів. Переважання групових методик вивчення теми пов'язане з необхідністю подолати індивідуально-психологічні бар'єри спілкування, оскільки студенти вільніше висловлюють попередньо узгоджену, групову позицію, аніж індивідуальну.

У цілому проаналізовані особливості тренінгового заняття вказують на об'єктивну необхідність їхнього застосування у сучасній освіті з метою реалізації принципу студентоцентризму, посилення мотивації до навчання, полегшення розуміння та поглиблення засвоєння навчального матеріалу, набуття навичок практичного застосування отриманих знань.

*Гончар І.І., к.е.н.,
доцент кафедри обліку, аналізу та аудиту в АПК,
Толстих М.А., ст. викладач
кафедри обліку, аналізу та аудиту в АПК*

НАУКОВІ ПРОГРАМИ ЯК ШЛЯХ ДО ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МОЛОДИХ ВІТЧИЗНЯНИХ ФАХІВЦІВ НА МІЖНАРОДНОМУ РИНКУ ПРАЦІ

В умовах глобалізації світового господарства утворюється цілісне середовище, що має вплив не тільки на національну економіку, але й на всі сфери життєдіяльності суспільства. Цей складний, суперечливий і тривалий процес супроводжується рухом інформації, ресурсів, а також капіталу, серед якого найбільш інтернаціональним за своєю природою є інтелектуальний капітал.

Ми погоджуємось із думкою Н.Г. Ушакової, що у сучасному світі ефективний ринок наукових знань стає неможливим у суто національних межах і відбувається формування значної кількості інновацій, що розраховані на міжнародне використання [1, с. 115]. За таких умов національна система освіти потребує активного впровадження та використання в навчальному процесі новітніх технологій, сприяння співпраці та зближенню систем вищої освіти різних країн. При цьому одна з ключових ролей належить педагогу та освітнім програмам.

Під впливом глобалізації роль педагога-викладача стає все орієнтованішою на принципи взаємодії між студентом і викладачем, об'єднання когнітивного та особистісного підходу під час викладання профільюючих дисциплін, забезпечуючи при цьому інтенсивний розвиток майбутнього спеціаліста.

Для забезпечення високої конкурентоспроможності вітчизняних фахівців на міжнародному ринку праці, освітні програми повинні бути орієнтовані на формування професійних навичок, які передбачають вивчення лише тих наук, які якнайповніше допоможуть освоїти спеціальність майбутньому фахівцю. Отже, виникає потреба в постійному розвитку освітньої діяльності та потребі людини навчатись постійно відповідно до нових реалій. Одним із таких способів самовдосконалення/саморозвитку може бути участь студентів на рівні з викладачами над розробкою наукових проєктів. У процесі такої роботи студент на рівних правах на певних етапах роботи несе відповідальність за проведену роботу по проєкту. Натомість на передній план висувається предмет дослідження.

У процесі проведення наукових досліджень і створенні проєктів студент матиме можливість не тільки засвоїти новий обсяг інформації, скільки дозволить йому набути навичок з формування нових знань, а також здатність до їх використання. З одного боку, це сприятиме активному самовдосконаленню майбутнього професіонала, з іншого боку студент отримує додаткову можливість на практиці застосувати отримані знання не на штучній моделі чи заподіяння шкоди реальному підприємству, а розробивши власну модель, яка буде працювати лише за правильної її розробки [2].

Отже, залучення студентів до роботи над науковими проєктами дасть можливість видозмінити парадигму освіти, формуючи при цьому партнерські взаємовідносини між студентом і викладачем. Викладач при цьому виступатиме «навігатором» з проблем, ресурсів і т.д. (максимально позиціонуючи це до успішності студента), а студент сприйматиме процес навчання як тренажер до самостійної навігації з проблем, які можуть виникнути по закінченню університету.

Література

1. Ушакова Н. Г., Помінова І. І. Інституційні перетворення системи освіти в епоху глобалізації // Бізнес Інформ. – 2015. – №11. – С. 114–118.
2. Information Technologies in Education for All. Proceedings of the 8-th International Conference ITEA-2013. Edited by Gritsenko V. – К.: Вид. «Академперіодика», 2013. – 323 p.

Гордєєва Т. Ф.,
канд. екон. наук, доцент
кафедри міжнародної торгівлі

ЗАВДАННЯ ВИКЛАДАЧА В ПРОЦЕСІ ЗАПРОВАДЖЕННЯ СТУДЕНТОЦЕНТРОВАНОГО ПІДХОДУ У НАВЧАЛЬНИЙ ПРОЦЕС

Сьогоднішній студент суттєво відрізняється від своїх однолітків, які навчалися у ВНЗ 5–8 років тому. Для нього характерна вища інтелектуальна розвиненість, яка сформувалася завдяки активному використанню сучасних інформаційно-комп'ютерних технологій як у процесі навчання, так і в повсякденному житті, амбітність, прагнення до самостійності і незалежності, впевненість у своїх силах, динамічність тощо. За таких умов традиційна підготовка кваліфікованого, компетентного, відповідального, конкурентоспроможного на ринку праці спеціаліста, здатного до ефективного виконання своїх професійних обов'язків, уже не відповідає вимогам суспільства і потребує адаптації до особистісних характеристик сучасного студента з метою підвищення якості освіти. У зв'язку з цим наразі назріла потреба у розробці і запровадженні студентоцентрованого підходу до підготовки спеціаліста, де студент стає повноцінним суб'єктом освітнього процесу.

Студентоцентрований підхід передбачає перехід від навчання студентів на загальних, спільних для всіх студентів, засадах до індивідуального (персоналізованого) навчання, що враховує бажання, здібності, інтереси і прагнення кожного студента з одночасною активізацією навчального процесу.

Завдання викладача за умов застосування студентоцентрованого підходу розробити і використати такі методики викладання матеріалу і навчальні завдання для студентів, які б враховували вимоги ринку праці щодо компетенцій майбутніх фахівців, суб'єктні особливості сучасних студентів і формували у них відповідні здібності: технологічні, творчі, організаційні, комунікаційні тощо. На цьому шляху виникає непросте дилема: яким чином збалансувати обсяг і зміст матеріалу, що має засвоїти студент, щоб стати висококласним спеціалістом, і ступенем бажаної свободи студента як суб'єкта навчального процесу. Досвід деяких викладачів свідчить, що студенти відвідують заняття, які вони вважають для себе цікавими і корисними, де вони можуть себе проявити, поступаючись власній свободі. Таким чином, запровадження у навчальний процес студентоцентрованого підходу потребує величезної роботи з боку викладачів, а саме: підготувати якісні навчальні посібники і підручники, доступні для самостійної роботи студентів, розробити практикуми із різноманітними завданнями як для індивідуальної, так і для групової роботи студентів, переглянути і вдосконалити методики проведення лекцій і практичних занять у бік підвищення ролі і активності студентів. З цією метою необхідно:

- донести до студента мету вивчення дисципліни, окреслити сферу знань і компетенцій, які він має отримати;
- скоротити кількість лекцій, у той же час підвищивши інтерактивність взаємодії викладача і студентів під час лекцій;
- підвищити частку навчального часу на усне спілкування студентів один з одним та/або з викладачем під час практичних занять, у процесі обговорення проблемних питань, дискусій;
- збільшити кількість завдань за вибором, щоб кожний студент мав можливість обрати тематику, найцікавішу для нього;
- до самостійної роботи студентів включати аналіз реальних ситуацій, виявлення проблем, пошук шляхів і методів розв'язання проблем (прийняття рішень), оцінку альтернативних варіантів рішень, прогнозування наслідків запровадження вироблених рішень;
- частіше застосовувати тренінги під час навчальних занять тощо.

Різнноманітні методи активізації навчання формують у студентів глибше концептуальне розуміння, навички критичного мислення, більшу незалежність у думках, і сприяють кращому відвідуванню студентами занять і підвищенню якості освіти.